

neboť věřitel s právy na oddělené uspokojení — za nějž prodatele pokládá — může se domáhati plného zaplacení své pohledávky (pokud ovšem je kryta hodnotou věci).

Nepřihlásil-li kupitel svou pohledávku k vyrovnacímu řízení, nelze v tom ještě spatřovati uplatňování vlastnických nároků mlčky, jestliže prodatel vinou dlužníkovou nebyl osobně vyrozuměn o vyrovnacím řízení, takže prodatel může se domáhati zaplacení celé pohledávky, nedodržel-li dlužník vyrovnacích podmínek.⁹⁹⁾

(Dokončení.)

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

§ 160 obč. zák. Dítě zrozené v manželství neplatném, jest považovati za dítě manželské, když na ujednání neplatného manželství žádný z rodičů neměl viny.

Oba nižší soudy uložily stěžovateli platiti výživné na dítě, které se narodilo v manželství prohlášeném na neplatné.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu z těchto důvodů:

Stěžovatel vytýká neprávem napadenému usnesení zřejmou nezákonnost podle § 16 nesp. pat. proto, že rekursní soud pokládá nezl. O. G. za dítě manželské. Při tom hájí názor, že nutno považovati toto dítě za manželské podle § 160 obč. zák. proto, že se narodilo z manželství neplatného pro dvojženství.

Ale stěžovatel nemá pravdu v tom, že nezl. O. G. lze považovati za dítě manželské, v kterémž případě ovšem by ustanovení výživného bylo vyhrazeno pořadu právnímu, když otec nechce uznati dítě za své.

Podle § 160 obč. zák., jenž byl částečně změněn § 50 zákona z 8. října 1856 č. 185 ř. z. (konkordátem a cís. nařízením z 3. června 1858 č. 92 ř. z.), jest pokládati dítky zrozené v manželství neplatném za nemanželské tehdy, když překážka, manželství nebyla později odstraněna nebo aspoň jednomu z rodičů není k dobru nezaviněná nevědomost o překážce. Tato zásada

⁹⁹⁾ Sb. n. s. 5921, kdežto podle rozh. Now. 1750 i když prodatel byl zpraven a pohledávky nepřihlásil, resp. když se zřetelem na jeho vyhrazené vlastnické právo nebyl vzat na jeho pohledávku zřetel, může se později domáhati zaplacení pohledávky a není nucen uplatňovati toliko své právo k věci.

platí nyní všeobecně pro všechna neplatná manželství bez rozdílu překážky a náboženství rodičů.

Ovšem podle původního znění § 160 obč. zák. platila tato zásada s výjimkou ohledně dětí zrozených v manželství neplatném z důvodu překážek vypočtených v § 62—64 obč. zák. Konkordátem byla zásada § 160 obč. zák. rozšířena při manželstvích katolických i na děti zrozené z neplatného manželství bez rozdílu, z jaké překážky byla neplatnost manželství vyslovena. Stalo se tak ve shodě s právem církevním. Cís. nař. z 3. června 1858 č. 92 ř. z. byla pak platnost této zásady rozšířena na všechna manželství (i nekatolická) takže podle stavu zákonodárství po těchto zákonech se považovaly za manželské dítky, zrozené z manželství neplatných bez rozdílu překážky a náboženství rodičů, když nastala buď konvalidace manželství nebo když jeden z rodičů nezaviněně nevěděl o překážce.

Zrušením konkordátu nebylo nic změněno na tomto stavu právním. Konkordát byl sice zrušen zákonem z 25. května 1868 č. 47 ř. z. čl. I., ale tím nebyla vzkříšena pro katolická manželství platnost ustanovení § 160 obč. zák. v původním jeho znění. Zrušení zákona zrušivšího zákon dřívější neznamena beze všeho vzkříšení platnosti zákona zrušeného dřívějším zákonem, když to nebylo zvlášť vysloveno. Zákonem květnovým čís. 47 z roku 1868, čl. I. byla uvedena znovu v platnost jen ustanovení druhé hlavy obč. zákoníka a dodatečných nařízení, tedy platnost ustanovení o právu manželském, nikoli však platnost ustanovení § 140 obč. zák. v původním znění, tedy platnost zásady, že dobrodiní manželského původu nepřísluší za podmínek § 160 obč. zák. dítkám zrozeným z neplatného manželství, vaddli mu překážka § 62—64 obč. zák. Zůstalo tedy při všeobecnosti zásady § 160 obč. zák. pro manželský původ dětí zrozených z neplatného manželství bez rozdílu překážky a náboženství rodičů.

Nelze ani nahlédnouti, proč by zákon zrušením konkordátu chtěl jinak upravit postavení dětí zrozených z neplatných manželství katolíků než dětí zrozených z neplatných manželství jiných a nebylo by srozumitelné, proč by chtěl pro dítky zrozené v neplatném manželství katolíků stanovit jiné právní postavení. Vždyť zrušení konkordátu sledovalo jenom účel zrušiti výhody poskytnuté katolické církvi a platnost kanonického práva manželského, ale nemělo účel, aby výhody poskytnuté dětem z neplatných manželství katolíků byly zrušovány (srv. k tomu nález č. č. 13447 Gl. U. W. a Krainz-Ehren-

zweig, System 5, vydání § 452, pozn. 20 a literaturu tam citovanou).

Není sporu o tom a stěžovateli ani nenapadá, že pravoplatným rozsudkem bylo vysloveno, že žádný z rodičů nemá viny na uzavření neplatného manželství. Tím je pravoplatně a také pro opatrovnický soud závazně rozřešena otázka viny rodičů ve smyslu § 160 obč. zák. Zaviněná vědomost o překážce manželství rozsudkem zjištěná by zakládala vinu na uzavření neplatného manželství a ovšem vylučovala přiznání manželského původu. Takové však tu není (§ 11 nař. min. sprav. z 9. prosince 1897 č. 283 ř. z. § 160, 102 a 1265 obč. z. a § 507 tr. z.).

Rekursní soud tedy právem považuje nezł. O. G. za dítko manželské, když byl zrozen sice v manželství neplatném, ale když neměl žádný z rodičů vinu na ujednání neplatného manželství.

Rozh. nejv. soudu v Brně z 12. dubna 1929 RI
146/29. J. K.

Majitelka hospodyňské školy neprovinila se tím, že nezakázala své začce choditi ve školní kuchyni v botkách s vysokými špalíčky. Byloť na žalobkyni, aby se v tom směru náležitě zařídila.

Žalobkyně, už dospělá osoba, byla žačkou hospodyňské školy žalované strany a zlomila si nohu. Stalo se to tím, že ve školní kuchyni uklouzla a upadla. Vinu na tom má prý žalovaná, poněvadž měla v té kuchyni dlaždičkovou, tedy nebezpečnou podlahu, trpěla, že podlaha byla vodou polita, tedy se stala ještě nebezpečnější, a konečně, protože trpěla, že žalobkyně v kuchyni chodila v botkách s vysokými špalíčky.

První stolice neuznala důvod žalobního nároku za oprávněný.

Odvolací soud tento mezitímní rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud podanému dovolání nevyhověl.

Důvody. Odvolací soud má pravdu, že žalobkyně neuplatňovala v první stolici jako zavinění žalované strany, že orgány obce trpěly, aby chodila v učební kuchyni v botkách s vysokými podpatky. Výtka rozporu se spisy jest tudíž lichá. Nehledě k tomu, nezáleží na tom, zda bylo žalobkyni zakázáno choditi s vysokými podpatky. Žalobkyně jest dospělá, není o ní tvrzeno, že nemá zdravý rozum, a musila tedy sama věděti, může-li v kuchyni choditi s vysokými podpatky.

Pro opakování znaleckého důkazu není předpokladů § 362, odst. 2 c. ř. s. Podle posudku znaleců nemůže býti pochybno, že